

amb el cor a la mà

orelles
esgarrades

Ses o no ses

«La Publicitat» de diumenge reprodueix un article de Mossèn Brunet, de «La Veua», reportant una conversa amb Manolo Hugué, sobre el projecte de monument a Maragall. Un dels paràgrafs feia així:

Ja l'ho diré: voldria fer el monument a Maragall, ja el tinc aquest monument. Com un ces que va palplant, palplant, fins que s'apodera d'un objecte...

Així sí que és allò de «al palplant i al ses, ses»!

S'en veu cada una...

«El Diluvió» del dia 24 publicava aquest anunci:

PARA PLEGAR PAPEL Operaria muy tratable deseo sólo domingos tarde. Escribid indicando edad, horas disponibles y tanto por honra al Sr. C., Vertrallans, 5 bis, 1.º, 2.º

Trobem massa exigència, voler una dona amb honres de recanvi.

Panaces

L'edició d'anuncis «Ger» ha tret al carrer una panacea que comença així: «Busca usted un negocio? ¿Quiere usted dinero? ¿Necesita usted distraerse? ¿Quiere usted casarse?»

El negoci, el diner, la distracció i el casori es condensen en anuncis com els següents:

VIUDO 42 ANOS, solo, se casaria con soltera o viuda sin hijos, no busco capital, sino cariño. Escribir n. 9923. Anuncios GER, Calle Tallers, 68, entl. 1.º

SEÑORITA o SEÑORA joven, decente, independiente, protegida espiéndidamente si es agrada. Escribir n. 9903. Vergara, 11, Anuncios.

Ja fan bé, ja, els del «Detective» de París de dir-nos aquelles cosetes.

Rècord de velocitat

La lluita entre els escamots i la Fai, que fins ara no ens havia proporcionat cap motiu d'admiració i el casori es condensen en tiva que no podem deixar passar per alt.

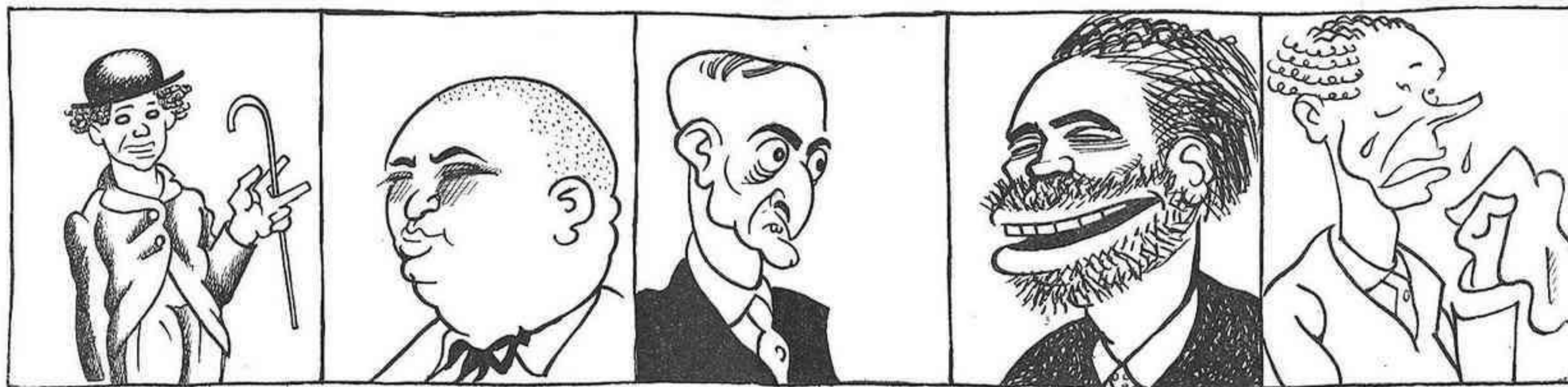
Segons la «Soli» de dimarts, 22, els escamots van segrestar un jove en el moment d'entrar al seu domicili de la plaça de la Liana (bon nom!), i ficant-lo en un automòbil, se l'emportaren cap a la carretera de Tarragona, amb intent, segurament, de fer-lo participar en la temptativa de record.

«El auto — diu el presumpte segrestat de la Fai — seguia a una velocitat considerable. Transcurridos quince minutos, pasadas ya las costas de Garraf, uno de ellos ordenó al chofer que parase. Descendimos, y el joven de buena estatura me dijo: — Ahí te quedas; tomas la dirección que mejor te parezca, pero si vuelves a Barcelona, te meteremos cuatro tiros en la cabeza. Y se fueron, dejándome en la carretera entre Sabú y Tarragona, a una distancia de cien kilómetros de Barcelona.

O sigui, si les matemàtiques no fallen, que, havent fet un centenar de quilòmetres en un quart d'hora, aquests escamots esbojarrats i aquest bojer de la Fai, van fer un prometi de 400 quilòmetres per hora, que, si bé no arriba a batre el record mundial de velocitat, és una velocitat ben digna d'admiració.

Som els primers de felicitar els joves recordmen, tot animant-los a la perseverança, a veure si amb aquestes velocitats aconseguixen trencarse la crisma tots plegats.

REFORMES A LA FAÇANA

Charlot sense bigoti

Ventura i Gassol sense perruca

Cambó sense barba

Casanoves sense afaitar

i Aiguader sense vara

AL SERVEI DE LES DAMES

Ha caigut a Barcelona una eminent senyora romana que es titula Mili Garten.

Aquesta senyora, que uns quants il·lustres artistes usdefruitien, s'ha presentat amb allò que se'n diu una barra descomunal.

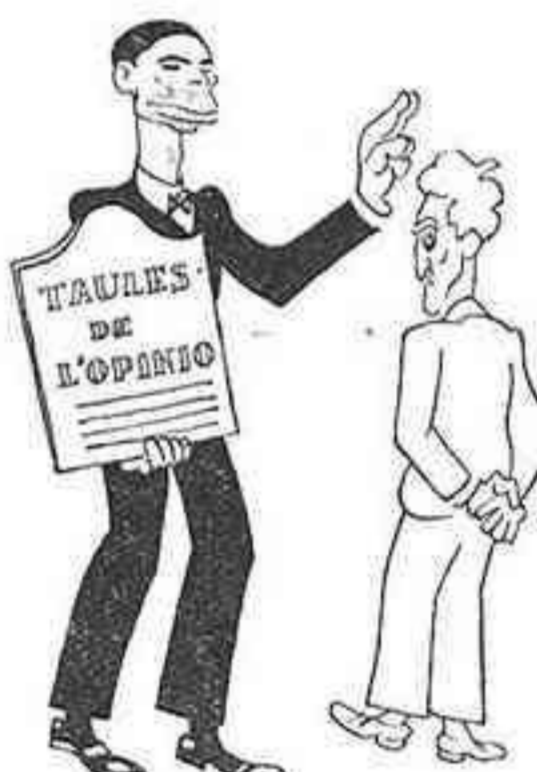
Fa uns dies, en una penya de l'Euzkadi, va arribar tota encesa d'una passió de loquaciata. Un escriptor català a qui fou presentada, va creure un deure ineludible demanar-li quelcom, per exemple, que la portava. Ella li va contestar tot senzillament:

—Vinc a fer el meu ofici. Vinc a fer homes.

L'escriptor català, lleidatà per més senyes, va restar tot sobtat, i emeté unes raons als seus companys de penya. I la senyora s'enfadà, dient que ja estava tipa de la mala educació dels catalans, que entre ells parlaven una llengua per a ella desconeguda.

Tot això no tindria gran cosa de particular si no fos que aquesta Mili Garten té un auto de la Generalitat a la seva única disposició.

Davant d'aquest fet, hem de creure que a la Generalitat, ultra misteris insondables, hi ha manl conseller gigolet.

EN LLUHI POSA CONDICIONS Macià. Encara acabarà demanant les set hores.

ARA SI QUE ESTEM PERDUTS!

Fins ara El Be havia estat un negoci com una casa de pagès. Sobtadament, però, ha vingut la malastruga.

Aquest dia ho deia Marian Rubió i Tuduri: —El Be Negre ja no parla de mi, sabeu per què? Doncs, perquè he decidit no donar-li cap més centim!

Home, senyor Rubió i Tuduri! no s'ho prengui d'aquesta manera!

¿No veu que si vostè no edita els nostres lectors es fastigiaran del diari en veure's setmana darrera setmana la manca del seu cent vegades il·lustre, nom, cognom i recongom, i les cosetes que li adjudicàvem? Pensi que tenim gran quantitat de paraletes a la seva disposició, paraletes que per altra part estem segurs que li han de ploure en el més íntim. Apa! no faci el burro!

RESTAURANT

«El Be Negre» diu...
ES EL MILLOR

Rbla. del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 3

La Regla

suspena tornarà ràpidament i sense perill amb **Perles FEMI**. De venda: Segaló, Dr. Andreu i Farmàcies.

La tragèdia de l'Esquerra

Escolteu, germans caríssims, jo us demano atenció, que us vull explicar una història que ha aixecat molta maror, des del Llobregat al Segre, del Montseny al Canigó, que us farà suar d'angúnia i àdhuc tremolar de por:

la de les fetes i dites dels nois de L'Opinió i els disgustos que portaven al partit i al seu mentor. La mare dels ous diu que era aquella discussió que hi hagué ja fa alguns mesos per qui era Governador, i que provocà una crisi d'enorme sensació, barrejada amb aquella altra que causà tanta remor de com anava i venia el regim director de les Corts i dels Ministres i el poder superior, si manava o delegava o rebia del carpo, si havia de respondre o deia que si o que no.

El cas és que ja fa dies una estranya tivantor dominava dins l'Esquerra i tot era mal humor.

En articles, en converses, traveses de trasantó, indirectes, ironies, brometes que Déu n'hi do; La Humanitat a una banda i a l'altra L'Opinió. Redactors d'ambdós diaris, devots de llur missió, si es trobaven uns amb altres escapien de cantó, es miraven fent-se gestos de mala transcripció, s'encaraven amb gran ira i posat provocador, i es deien pillastre, ximple, mala persona i bacó.

En Companys, a qui amargava i feia molta tristor

veure que el partit sofria d'aquella desunió, un bon dia s'aixecava amb la ferma decisió d'arranjar aquell litigi i esborrar la divisió que partia com abisme Humanitat i Opinió.

Els opinants bé s'hi avenen, però posen com condició de fer les paus, unes coses de molt mala acceptació: volen que l'avi es retiri i que es figui en un recó, que en Gassol es peli al zero sa crinera de lleó, que en Casals se'n torni al Centre, que és allà on està millor, i que en Mies i el Farreres liquidin llur comissió, deixant en pau el pescaire, el pagès i el caçador.

Que en Dencàs afiluxi veles i se'n torni a fer el doctor, i que es deixi de romanços i de fer de dictador; que els escamots es colloquin tots de mossos d'estació, o que ingressin als tramvies a fer-hi de conductor.

(De cobrador no, que és cosa delicada de debò.)

Que l'Aiguader dimiteixi, i així potser la calor que aquests dies ens ofega sofrirà una reducció.

Que es convoquin de seguida, amb urgència i precisió, els ciutadans a les urnes per a fer-ne l'elecció d'un Ajuntament que tingui dignitat i connexió.

Ara vénen molts etcèteres a embrancar la relació, que millor és deixà'ls de banda per no fatigar el lector.

¿Acceptaran el programa els caps de l'Estat Major de l'Esquerra Catalana? Quina horrible indecisió!!!

SINO MULLATS, AL MENYS HUMITS

El Sr. Macià posà quinze nül pessetes en la Societat anònima editora de «La Humanitat». Però el Sr. Macià, magnànimament, renuncià a les accions i les retornà a la gerència.

El gest del President de la Generalitat, en lloc de crear seguidors, tingué la virtut d'esverar el altres accionistes. Algun d'ells, es lamentava ingènuament:

—Però, és que les accions són papers mullats?

—Potser sí que no creieu haver comprat accions de la Chade!... — diuen que respongué l'administrador del mig òrgan de l'Esquerra.

Pathe Palace

—Que tira per a pollicia aquest nen? —No, però li agrada molt el cinema i profitem la gança.

ELS AMOS DE LA GASO-LINA

El Sr. Tarradellas forma part d'un Comitè el qual celebrava l'altre dia una de les seves reunions a fora de Barcelona. A l'hora d'organitzar el viatge, no hi havien suficients automòbils per a conduir tots els membres del Comitè. En mig de les preocupacions, algú castà una broma al Sr. Tarradellas:

—Fóssim Consellers... —O bé escamots! — respongué ràpidament l'interpellat.

Qui anuncia a «El Be Negre» no nota la crisi.

Tenint el ventre net resta l'home satisfet; i com és llepol i gormand, EL SUCRE DE MADUIXES és sempre el seu purgant.

I UN BE!

La policia «amateur» de la Generalitat ha descobert els orígens de la vaga del «Ram de Construcció». Els ha descobert en el precís moment que es disposaven (els orígens) a prendre cafè en un bar d'Hospitalet.

Els atracadors tracten de personar-se al Govern Civil per tal de protestar del boicot amb que vénen tractant-los els ciutadans barcelonins.

Els atracadors al·leguen que fa temps que ni poden «anar tirants».

A l'edat de pedra anaven descalços perquè no es coneixien els mitjons «Molfort's».

ESTIUJANTS!

Coberts des de 5 pessetes, tot comprés en el restaurant

GRAN METRO

Lletana, 25, cantonada P. de l'Angel. Concerts totes les nits de 10 a 12. Salons per a banquets i tota classe de festes

BOXA OLYMPIA RING
Demà, dimecres a les 10:15 nit EXTRAORDINARIA VETLLADA
En 6 rounds Kidnato - Minguell Casal - Mir
En 10 rounds Cheo Morejón - Francisco Ros Fortunato ORTEGA - ABEL LARABI
Hilario Martinez L'AS ESPANYOL contra **SABATINO** CAMPIO DE PUERTO RICO
GENERAL: 3 PESSETES

En Dencàs, en nom de la higiene, ha ordenat que fos pelat al zero el cap del nostre bon amic i conseller Ventura Gassol.

En Josep M.ª Massip segueix no canviant de partit.

Adrià Gual, a fi de poder protegir intensament el rubusaire, s'ha passat a l'Esquerra.

Els «derrouxistes» estan desesperats perquè només poden prendre aperitius. I sembla que ells pretenguin possessonar-se de quelcom més renumeratiu.

A La Garriga han batejat una torre amb el nom de «Vila Santa Jordis».

Ventura Gassol féu, segons sembla, les funcions de padri.

El Dr. Aiguader ha dut un ciri a Montserrat del tamany de la vara.

Restaurant Sol y Sombra
CUBERTS A 3 Ptes. OBERT DIA I NIT CARR. NOU DE LA RAMBLA (AVANÇ CONDE AXALTO) n.º 12-17

per a engruixir els grups femeníns.
f) El senyor Pi i Sunyer, prèvia dimissió dels càrrecs que ostenta, reingressarà a Acció Catalana i aprendrà oratòria per a reforçar el seu nombrós equip d'oradors compost pels senyors Hurtado i Martí Esteve.
g) El senyor Macià es farà soci del Casino de La Garriga i es reconciliarà amb els senyors del poble, perquè pugui jugar-hi a la smanilla; i només baixarà a Barcelona els dies de parada militar o de sortida en algun carrer on el partit tingui pocs electors.
h) El senyor Aiguader passarà a agent de circulació, per tal que pugui seguir empujant una vara.
i) Quant al senyor Selves, es donarà de baixa del partit perquè, encara que se'l considera prou castigat havent de substituir el senyor Ametlla, L'Opinió necessita poder atacar sense compliment la persona que ocupi el palau de la plaça del mateix nom.
j) La Joventut «La Falç» reemplaçarà els escamots en totes les funcions pròpies dels joves i quan hagi de guiar tramvies, usará uniforme de segador.
k) El senyor Badia serà sotmès a proves psicofèniques per a ingressar a la policia. Si reix, tindrà l'obligació de col·locar bombes quan convingui a les necessitats de la policia. Només podrà usar automòbil pagant-lo de la seva butxaca.
l) Suspensió fulminant de La Humanitat, prèvia amortització d'accions i de lletres acceptades.
m) Dissolució de la Comarcal.
n) Els rabassaires vindran obligats a subscriure's a L'Opinió, so pena de perdre el títol.
o) Els senyors Companys, Tauler i Arteni, passaran a prestar servei de remers a les gòndoles del Parc de la Ciutadella.

Aquestes, i no altres, són les bases que actualment es discuteixen en el si de la branca de l'Esquerra que encara respecta el president com a pare i com a noble. A desgrat que no saben avenir-se com un grup compost de quatre soldats—Comes, Xirau, Terradellas, Ventalló—i un cabo—Idubi—els pugui passar per la pedra, les impressions són que, tot i la seva corpulència, la branca tremola i li cauen lilles. I com que s'afegeix que els tremolins fins s'han encomanat a la soca, no tindria res d'estrany que les bases transcrites fossin acceptades molt aviat, puix que hi ha qui tem que si la resposta triga gaire, ja ningú no hi serà a temps.

RECAUTATGE NEUMATICS NOUS
OCCASIONS
TORRABADILLA
Rombia Catalunya, 118
Descomptes als llegidors d'«EL BE NEGRE»

LABORCA LA VIDA
COTITZACIONS
Traspasadora, S. A. —
«El Congreso se divierte» —
El Parlament s'esbargeix —
Les 40 hores dels Consellers —
Prínceps, C.º i Coprínceps —
Invasora Andorrana —

A l'estiu tota cuca viu menys la cucafora de les finances polítiques que aclaparades per la xardor no donen marge de benefici per cap costat.
Com pot veure l'esbufegant lector, amb tot el sentiment de l'ànima fencia que ens acompanya, no podem donar cap cotització.
No hi ha res que valgui ni eime.

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Telèfon 30422

VIES URINARIES
DEPECTES SEXUALS
POLICLINICA FARRE PIJON
RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.º

MOLT BEE!

Teatre Barcelona
d'"El Be Negre"
EL NOBLE I L'HOSTALERA,
O ELS ESTRALLS D'ANAR
MAL... ALIMENTAT. — Co-
mèdia de Ramon Vinyes.

I ACTE
(L'escena representa un hostal, en
el qual no hi ha pas senyals
de menjar-s'hi. No obstant, els
personatges tenen molta gana.)

Senyor Carreres. — Jo vull l'hosta-
lera! (Música de «Jo vull xoco-
lata, etc...»)

Sr. Elies. — Jo vull l'hostale-
ra!

Sr. Almazara. — Jo vull l'hosta-
lera!

Sr. Comelles. — Jo vull l'hosta-
lera!

Tots (a cor). — Jo vull l'hosta-
lera! Jo vull l'hostalera! etc, etc.

Senyora Nicolau. — Veniu i
atipeu-vos, fills meus!

(Tots s'abraonen damunt la se-
nyora Nicolau, i s'atipen d'hosta-
lera.)

El crític teatral de «La Humanitat». — Que és mascle tot això!

TELÓ

II ACTE
(Ara, som en el palau del se-
nyor Jiménez. És un palau tronat,
de nobles que han anat a menys
o d'empresari pobre.)

Senyoreta Manau. — Nosaltres
som unes dames molt fines.

Senyora Molero. — Es veu, oi,
que l'autor freqüenta l'alta socie-
tat?

Senyoreta Manau. — És visita de
casa l'Aurea de Sarrià.

Senyora Molero. — Ja deia jo...
Sr. Comelles (entra). — ¿Ja ho
sabem, que el senyor Jiménez s'ha
casat?

Senyores Manau i Molero (es-
glaiades). — Amb qui?

Sr. Comelles. — Amb la senyora
Nicolau.

Senyoreta Manau. — Dios los
cria...

Sr. Comelles. — Diu que faran
comèdia junts.

(Entra el senyor Maqueda, que
és un jardiner sense feina, i el se-
guen dos criats, un d'ells el
senyor Oriol de Martí.)

Sr. Maqueda. — ¿Vostès no co-
neixen la senyora Nicolau? És una
dona pistonuda. Està així... (Fa
el gest aquell de conduir el tram-
via.)

Sres. Manau i Molero (mig des-
maiades). — Quines coses de dir!
Nosaltres no ho podem sentir,
puix que som dames nobles.

Sr. Oriol de Martí. — ¿Qui
l'únic noble que hi ha s'oc jo, i
faig de criat!

(Entre els novells esposos. Es
veu que l'empresa no té diners
per a pagar-los un viatge de bod-
es. Llàstima!).

Sr. Jiménez (a la senyora Nico-
lau). — Et presento les senyores
Manau i Molero i el senyor Come-
lles.

Sra. Molero. — Ja ens coneix-
em!

Sra. Nicolau. — Tant! Els tips
de treballar junts que ens hem fet
en aquest món de Déu! (Al se-
nyor Jiménez.)

III ACTE
(El mateix palau. Però ara és de
nit. Mentre el senyor Jiménez
està caçant (mira que caçar a la
nit!) la senyora Nicolau inten-
ta fregar-la-hi amb el senyor Co-
melles.)

Sra. Nicolau. — Vaja, ros, que
m'agrada (el besa).

Sr. Comelles. — No fossin les
conveniències socials...
(Entre les senyores Manau i
Molero, que sorprenden el bes i
resten aterroritzades.)

Sr. Jiménez. — Vostès no n'han
de fer res!

Sra. Manau (al senyor Come-
lles). — Sembla mentida!

Sr. Comelles. — Miri, a mi no
em digui res, puix que he de fer
un paper d'enze. Prou pena en
time.

(A dintre se senten uns corns
de caça i uns lladrucs. Algú del
públic creu que és l'autor que fa
alguna observació en veu alta als
còmics.)

Sr. Jiménez (entra). — He mort
el llop! He mort el llop!

Sra. Manau. — Cornut! Calça-
ses! infelç!

Sr. Jiménez (sobtadament illu-
minat). — Ah! oh! eh! Jo us cas-
tigaré tots!

Sr. Comelles. — Imposi'ns qual-
sevol càstig, menys el de repre-
sentar una altra obra d'en Vi-
nyes!

(Els altres actors s'adhereixen al
prec. El públic s'hi suma unànim-
ment. El senyor Jiménez queda
sol en escena, tal com s'hi van
quedar ell i els altres actors a la
segona representació d'"El noble
i l'hostalera".)

Sr. Jiménez. — Que és trista la
vida d'un vell! (Agafe un paper
de sobre la taula.) Ah!, un pro-
specte. (Llegeix): «Jovenut per-
pètua. Pengui Eroy!...»
TELÓ

IV ACTE
(Tornem a trobar-nos a l'hostal.
Els senyors Carreres, Elies i Al-
mazara encara van tan mal ali-
mentats com en l'acte primer.
De cop i volta veuen acostar-se
un comboi de provisions en for-
ma de senyora Nicolau. Alegria
general.)

CAFE DEL LICEO

Totes les nits d'un quart d'11 a 12
Temporada de concerts
extraordinaris pel tercer

Pere Vallribera (Piano)
Joan Farrarons (Violí)
Galind Rodó (Violoncel)

Concerts selectes tots els divendres
no festius

Igual que el bon cafè, trobareu l'or-
xata de xulla i el gran assortit de
gelsats de fruites naturals

¡Havet provat els coberts de 5
plats, tot comprès del restaurant!

GRAN LICEU
Rambla del Centre, 37

nyor Comelles.) M'agrada, ros!
Sr. Comelles. — És la primera
persona que m'ho diu. Llàstima
que no pensem com vostè els em-
presaris!

Srta. Manau. — Això és inde-
corós, i nosaltres ens retirem.
(Hi ha una escena violenta, que
es complica amb la intervenció
d'un capellà sortit de les pàgines
de «La Traca». Finalment, queden
en escena el senyor Jiménez i la
senyora Nicolau, els quals fan l'es-
cena del sofà.)

Srta. Nicolau. — Tu no em
plaus. A mi qui m'agrada és en
Comelles.

Sr. Jiménez. — Jo sóc el primer
actor i hauràs de passar pel tub.

Srta. Nicolau. — Jo et faré el
salt.

(A fora, els humils canten a cor
«Jo vull l'hostalera». Se senten
ulals de fam.)

Sr. Jiménez (va fins al balcó). —
Pobbbbbb! Us prometo una ca-
seta i un hortet. Però la senyo-
ra Nicolau me la rosegareu jo sol!

TELÓ

III ACTE
(El mateix palau. Però ara és de
nit. Mentre el senyor Jiménez
està caçant (mira que caçar a la
nit!) la senyora Nicolau inten-
ta fregar-la-hi amb el senyor Co-
melles.)

Sra. Nicolau. — Vaja, ros, que
m'agrada (el besa).

Sr. Comelles. — No fossin les
conveniències socials...
(Entre les senyores Manau i
Molero, que sorprenden el bes i
resten aterroritzades.)

Srta. Manau (al senyor Come-
lles). — Sembla mentida!

Sr. Comelles. — Miri, a mi no
em digui res, puix que he de fer
un paper d'enze. Prou pena en
time.

(A dintre se senten uns corns
de caça i uns lladrucs. Algú del
públic creu que és l'autor que fa
alguna observació en veu alta als
còmics.)

Sr. Jiménez (entra). — He mort
el llop! He mort el llop!

Sra. Manau. — Cornut! Calça-
ses! infelç!

Sr. Jiménez (sobtadament illu-
minat). — Ah! oh! eh! Jo us cas-
tigaré tots!

Sr. Comelles. — Imposi'ns qual-
sevol càstig, menys el de repre-
sentar una altra obra d'en Vi-
nyes!

(Els altres actors s'adhereixen al
prec. El públic s'hi suma unànim-
ment. El senyor Jiménez queda
sol en escena, tal com s'hi van
quedar ell i els altres actors a la
segona representació d'"El noble
i l'hostalera".)

Sr. Jiménez. — Que és trista la
vida d'un vell! (Agafe un paper
de sobre la taula.) Ah!, un pro-
specte. (Llegeix): «Jovenut per-
pètua. Pengui Eroy!...»
TELÓ

IV ACTE
(Tornem a trobar-nos a l'hostal.
Els senyors Carreres, Elies i Al-
mazara encara van tan mal ali-
mentats com en l'acte primer.
De cop i volta veuen acostar-se
un comboi de provisions en for-
ma de senyora Nicolau. Alegria
general.)

Tots (a cor). — Visca! S'ha aca-
bat el dejuni. (Cantant.) Volem
l'hostalera, etc!

Sra. Nicolau. — Preneu i men-
geu: aquest és el meu cos.

Sr. Carreres. — Hauries de re-
partir números.

Sra. Nicolau. — Per a tothom
n'hi haurà.

(N'hi ha, efectivament, per a
tothom. Amb l'alegria s'han obli-
dat de tancar la porta i fa un fred
que pela. L'apuntador esternuda.)

La veu del Sr. Jiménez (des de
l'interior). — Tanqueu la porta,
que he de trucar.

(Li tanquen la porta i el senyor
Jiménez truca. L'hostalera s'ama-
ga i els humils obren la porta.)

Sr. Jiménez. — Vinc a buscar la
meua dona.

Sr. Carreres. — Hauràs de pas-
sar, abans, per sobre el meu ca-
dàver.

Sr. Jiménez. — ¿Ets en Gas-
sol, o bé en Garcia Prieto?

Sr. Carreres. — Sóc un versai-
re, una espècie de Vinyes.

Sr. Jiménez. — Ah! qualsevol
cosa. Però jo vull la meua dona.

(El Sr. Carreres li clava un màs-
tec. L'altre respon i a mig round
entra la Sra. Nicolau.)

Sra. Nicolau. — ¿Us sembla
que val la pena d'esbatassar-vos?

(Els altres opinen que no, i ple-
guen. Aleshores entra el senyor
Comelles.)

Sr. Jiménez (al Sr. Comelles). —
Digui-li que torni a casa. Ens la
passarem d'un lit a l'altre.

Sr. Comelles. — No faci el
ridícul, senyor Jiménez, i no di-
gui bestieses. Em vol creure a mi?
Torni-se'n a casa.

Sr. Jiménez. — Ah! fill meu:
tu també ets dolent!

Sr. Comelles. — Tots som do-
lents. Jo, vostè, els altres... I l'au-
tor, sobretot l'autor.

Sr. Jiménez. — Anem... però
jo tornaré!

Veus del públic. — No pas nos-
altres!!!
(El Sr. Jiménez surt. Els humils
s'atipen, una vegada més, de se-
nyora Nicolau.)

TELÓ

L'imperatiu de l'espai ens ha
obligat a escriure aquesta breu
paròdia d'"El noble i l'hostalera",
la comèdia d'en Ramon Vinyes,
el Geni Incomprès, estrenada en
el Barcelona. Però estem segurs
que molt més que amb la nostra
paròdia, els lectors haurien rigut
amb la publicació del text autèn-
tic i íntegre de l'obra. És per això
que El Be Negre farà aparèixer
dintre uns dies una edició espe-
cial d'"El noble i l'hostalera",
sota l'epígraf de «L'escena catala-
na», que es trobarà en venda
en tots els quioscos. La recomanem
als amics de la taula.

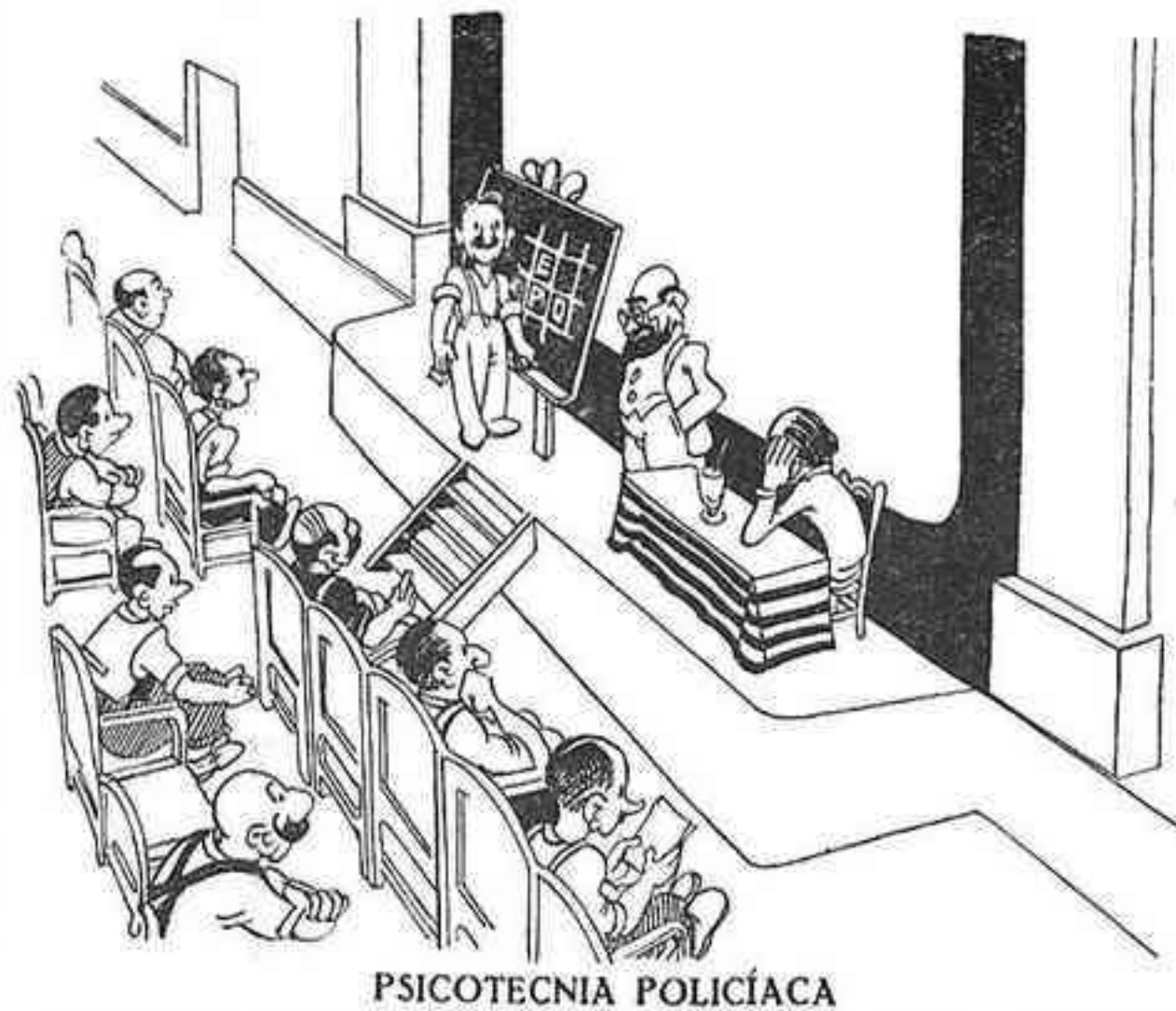
A propòsit d'aquesta grotesca
estrena, «La Humanitat» escrivia
que certa premsa s'esgarrià...
que l'esglai el provocà el que els
personatges que fa parlar Ramon
Vinyes ho fessin amb massa cla-
redat... que aquella mena de co-
mentaristes es coneix que estan
tan alts, que no dialoguen mai amb
el poble... que si ho fessin, veu-
rien que certs modismes són na-
turalíssims entre la gent de la cas-
seta humil...
Ah! Esclassans, Esclassans, quin-
es coses de dir... Es veu que
«La Humanitat», a la vegada que
l'òrgan de la política dolenta, és el
portavveu de la literatura pèssima.

Per cert que el senyor Ramon
Vinyes, especialista en la blasfè-
mia escènica, és el mateix senyor
Ramon Vinyes, autor de «La Creu
del Sud», primer premi en el con-
curs d'obres de teatre catòlic ce-
lebrat pels Lluïsos de Sant An-
dreu.

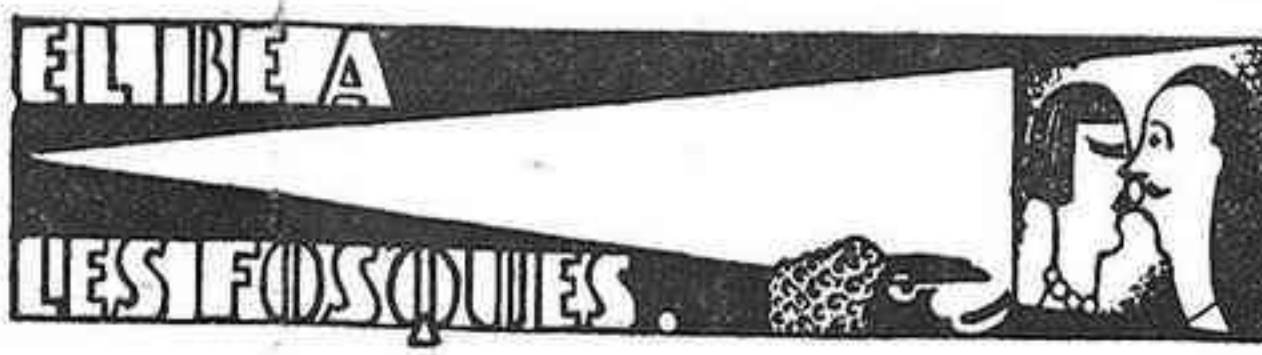
I és que, posats a fer el llibre,
de «La Humanitat» a una socie-
tat de Lluïsos no hi ha cap dife-
rència.

En un dels intermedis, sentirem
el senyor Gastó A. Mantua que
comentava «El noble i l'hostalera»...
—Dolent... infame... — deia el
gloriós autor d'"Un milionari del
Putzer».

Ho trobem molt natural. El se-
nyor Vinyes va en camí de pren-
dre la parròquia al senyor Man-
tua. Rivalitats d'ofici.

—Un home va pel carrer i un altre de trascontó li clava garrofada per darrera. Qui és el culpable?
—L'Olimpò de Oro.

UN TEMA NOU El Cafè de la Marina

Havent publicat el nostre amic
el crític Sebastià Gasch, conegut
vulgarment pel Gasch pobre, un
article sobre el primer film total-
ment parlat en català «El Cafè
de la Marina» («L'Opinió» dia 10
d'agost de 1933), ens plau acla-
rir, un per un, tots els punts que
en aquest article es tractaven, els
quals, per raons que el lector té
l'obligació imperiosa d'endevinar,
pecaven d'una excessiva condes-
cendència per als directors i ac-
tors d'aquest film de Josep Maria
de Sagarra.

Són com segueixen:

TEORIA
La teoria consisteix a guanyar
tots els diners possibles fent el
màxim d'economies impossibles.

PRACTICA
La pràctica és la tràgica resul-
tant d'haver parit d'una teoria tan
sumament «macianesca» (lle-
geixi's optimista).

LA DECORACIO
Ha anat a càrrec d'en Pere Pru-
na «germà del director del film, el
qual gairebé només ha pintat uns
magnífics retalls de mar blau (a
l'ensens que Mediterrani) al dar-
rera de cada finestra. Però ell té
la gosadia de fer córrer que hi ha
treballat «la mar».

LA REALITZACIO
Completament americana. S'ha-
vien proposat enllestrir els treballs
de filmació amb poques setmanes,
i sembla que cap a l'any 1935 en-
cara seguiran amb el mateix «Ca-
fè» entre mans. Degudament aig-
ualit, com el seny dels nostres
lectors ja haurà sospitat.

LA MUSICA
És del mestre Demon, però, ba-

sada en una «habanera» que ja
cantava el besavi del mateix mes-
tre Demon. Hi havia el projecte
d'acompanyar els cants amb gui-
tarras hawaianes, com en «El Pa-
gano de Tahiti», si bé a darrera
hora s'han deixat córrer les gui-
tarras, però, no pas el «pagano»,
càrrec que es troba justament en-
carnat en la digna persona del se-
nyor Monllor.

LA INTERPRETACIO
Gilberta Roger feia, a l'escenari
del Romeu, tots els mals papers de
l'auca. Ara, arran del seu con-
tracte com a protagonista d'"El
Cafè de la Marina», els mals pa-
pers sembla que aniran a càrrec
dels germans Pruna.

Ventayols i Rivelles, prota-
gonistes de la versió catalana i cas-
tellana respectivament, es disputen
a veure qui queda més borratxo,
i més perdut, disputa de la qual
El BE NEGRE no creu prudent ni
correcte revelar el fall.

En Moraguetes, naturalment,
queda deliciós de fotogènia. (Els
lectors són pregats de tocar ferro.)
Genoveva Ginesta i la senyoreta
Torres volen quedar americanes,
però, justet, justet, aconsegueixen
quedar «armilles de fantasia».

En Busquets, en el film, «casti-
ga», fuma, demana diners i petons
a les senyores. En una paraula:
fa el tomàquet. Un tomàquet, pe-
rò, en què no s'arriba a poder su-
car pa.

PUNT FINAL
A l'Orpheu Films, com a la Ge-
neralitat, són optimistes. Ens
diuen que fan un film digne de
comparar-se amb les millors pro-
duccions de Pabst.

No ens fumaran Pabst...

G. ALOMAR VIES URIN - RIES. — Curació
més ràpid mil·ligramet el seu aparell elèctric.
Balnear, 4. C. econòmic 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. For. de 10 a 12

estrenar ràpidament «L'home que
torna», obra de Leonhard Franck
que traduïren al català (!) Domènec
de Bellmunt i un senyor Pal-
lúzie.

El públic trobà que l'obra era
una barba. Amb aquesta calor,
haver-se d'acarar amb misèria,
polls, fills adulterins, etc., real-
ment és massa.

Ara, la companyia Nicolau-Jimé-
nez ha resolt estrenar també rà-
pidament «La mà de Déu», una
obra jueva que ha traduït el nos-
tre impagable Conseller de Cultu-
ra. Realment, la mà de Déu no
s'ha vist fins ara per enlloc, en la
temporada del Barcelona. Malgrat
haver començat amb una obra del
senyor Ramon Vinyes, primer pre-
mi en el concurs de teatre catòlic
de l'Ateneu de Sant Lluís Gon-
çaga.

Es rumoreja que la pròxima tem-
porada hi haurà una nova compa-
nyia de teatre català en la qual
conuaran les Pepetes Fornès, els
Justs Gómez, les Buró, etc., etc.

En Capdevila, en Joaquim Vi-
nyes i tota la sèrie d'autors ines-
trenables, sembla que trauran fa-
ves d'olla.

Com sigui que al teatre Barcelo-
na, l'endemà de l'estrena d'"El
noble i l'hostalera», no hi havia
ni dos espectadors, hom decidí re-

TELÓ

TELÓ

TELÓ

TELÓ

TELÓ

TELÓ

TELÓ

TELÓ

El I Consistori de l'Orde del Tussó Negre

(Ve de la pàg. 4)

benemèrits, no sigui un privile-
gi. Que el Tussó Negre estigui a
l'abast de tots els catalans i de
tots els qui viuen a Catalunya.
És precís que la gent es faci càr-
rec que tothom pot guanyar-la,
aquesta condecoració, i mireu si
és així, que jo encara no la tinc.
Hem de procurar, doncs, que to-
thom la tingui, i aleshores ens sen-
tirem tots més catalans i més ger-
mans. Jo voldria que aquesta Orde
la tinguessin especialment tots els
humils, i per això he aconseguit
que en Surinyac Senties, que és
l'autor del «Tresor dels Humils»,
entrés a l'Esquerra. És per això
que ja des d'ara repetixo la pro-
mesa que de tant de temps vinc
fent als obrers i als humils, per-
què no pararem fins que sigui
completa i els obrers i els hu-
mils de casa nostra puguin tenir
una caseta i un hortet i un be
negre, ai i el Tussó Negre. (Ova-
ció dempeus.)

Jo proposo que, com que en
Lluís Companys ostenta dos cops
la condecoració, sigui el president
provisional (Ovació dempeus);
però que la jerarquia es faci se-
gons els mèrits de cadascú i d'una
manera democràtica, tot esperant
que Esquerra Republicana de Ca-
talunya seguirà tenint les major-
ries.

Una gran ovació, també dem-
peus, acollí les paraules del se-
nyor Macià, i tot seguit el senyor
Macià se'n anà a La Garriga a
sacrificar-se, i el poble a l'escu-
llera a prendre la fresca.

Tot seguit el Consistori es reuní
en sessió secreta, sota la presiden-
cia accidental del senyor Com-
panyans.

A l'hora de tancar aquesta edi-
ció, no se sabia encara el resul-
tat.

Fins ací la informació del «Full
Oficial».

El Consistori acordà la
jerarquia de l'Orde,
però no es posa d'ac-
cord sobre les per-
sones.

Un cop buidat el Palau, el Con-
sistori del Tussó Negre es reuní
sota la presidència del senyor
Companyans. El primer punt a tra-
ctar era, naturalment, la nomencla-
tura dels càrrecs.

El senyor Lluhi proposà que
s'adoptés la de la Legió d'Honor
francesa, és a dir, cavaller, oficial,
gran oficial, comandador i gran
còrd de l'Orde.

El senyor Rovira i Virgili, però,
va trobar que la cosa era poc ca-
talanesca, i proposà els títols de
sòmines, tifa i bütxara. Però el
Consistori trobà que eren pocs.
Aleshores algú proposà de crear els
títols de gran tifa i gran bütxara.
Ja eren dos més, o sigui cinc graus.

Aleshores el senyor Sierra Val-
verde demanà que s'hi inclogués
el de «cantamanyanes», i volia
que hi hagués també el de gran
«cantamanyanes», però el senyor
Rovira li va demostrar que sonava
malament a l'orella i fou rebutjat.

Una comissió de tres ordenà
aleshores els graus i fou proposat
que la jerarquia fos:

Sòmines, Cantamanyanes, Tifa,
Gran Tifa, Bütxara, Gran Bütxa-
ra.

El grau més elevat era, doncs,
el gran bütxara, quan el doctor
Aiguader va presentar una propo-
sicó incidental que deia:

«El qui sotagassa proposa que,
en vista dels mèrits contraris i del
document que s'inclou, el grau su-
prem de l'Orde del Tussó Negre
sigui el de Gran Llepa, i que
aquest sigui conferit a l'Agustí
Esclassans.»

Acabar la lectura d'aquesta pro-
posició i

